

#3. ODE TIL SKOVEN

TID 2018.07:02 11:11:21
RUM 54.772260 12.047680

Jeg elsker skoven. Den danske, lyse bøgeskov.
Den lidt mørkere fyrreskov med det bløde dække af nåle.
Det tætte krat, hvor jeg er helt usynlig, når bare jeg ligger stille.
Og så selvfølgelig den korte strand og det rene, friske vand.

Jeg har boet i skoven i 11 år.
Jeg er den 8. generation på Garretvejen i Corselitze Hovedskov.
I lange perioder fredfyldt, velduftende og trygt.
I kortere perioder larmende, utrygt og duftende af blod og dødsangst.

Det er, når mennesket demonstrerer sin medfødte arrogance:
"Det, man har magt til, har man også ret til".
De jager, skaber frygt, slår forældre ihjel og splitter familier.
Fuldstændig uden empati og fornemmelse
for det ragnarok, de skaber blandt svagere væsener.
Det er deres sport. De gør det for sjov.

Denne morgen er særlig smuk. Tunge dufte efter nattens stille regn.
Jeg stikker hovedet ud og sluger skoven med hud og hår.
Alle mine sanser overvældes af denne morgens skønhed.
Dagen glæder sig til mig. Og jeg til den.

Jeg hører børnene mosle rundt i søvne bag mig.
Jeg beslutter at stjæle mig selv lidt voksen kvalitetstid.
En lille tur til stranden. Lidt vand i hovedet. Et par svipture til mine favoritsteder.
Og så hjem og vække de små med en sund og nærende morgenmad.

Jeg er ikke kommet langt, før skoven eksploderer.
Jeg mærker en svidende smerte i mit bryst, og mit blik bliver tåget.
Jeg kæmper mig frem mod et tæt buskads, men når ikke langt.
Et dyr bider fat i mit ene ben, og en stærk hånd fanger min nakke.

Jeg mærker svagt, at mine ben bindes sammen.
Jeg slænges respektløst over en skulder. Hænger nedad.
Blodet løber ad min mave mod brystet.
Andet trænger ned gennem halsen og ud af næse og mund.

Det sidste, jeg tænker, før mørket kommer:
Mon jeg bliver den sidste generation i Corselitze skoven?
Eller klarer ungerne sig og starter en ny familie og en ny generation
i rævegraven på Garretvejen?

JE SUIS
LE SAUVEUR

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.